

Giới thiệu Mẫu Đơn, Xin Đừng Khóc

Rating: 13+

Thể loại: cổ trang, oneshot, ngược tâm...

Tình yêu giữa hai người lại thuộc hai quốc gia đối địch nhau, giữa nợ nước tình yêu sẽ chọn như thế nào?

"Ta và nàng, vốn không có phận, chỉ một chữ duyên, làm sao có thể níu giữ?"

Kết thúc tùy theo cảm nhận của mỗi người mà sẽ là HE hay SE.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn, Xin Đừng Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trên thế gian

Thứ đáng sợ nhất không phải là chết

Thứ đáng sợ nhất

Chính là kẻ âm, người dương...

Năm Xuyên Phong Quốc đời thứ mười bảy, có một truyền thuyết về một người con gái. Nàng xinh đẹp như hoa, khiến người nhìn người mê, khuynh thành đô quốc. Một nụ cười của nàng đủ để đổi ngàn vàng, một lời nói đủ để người ta chém giết nhau mà giành lấy, sẵn sàng đổi mạng để giành lấy mỹ nhân, nguyện lấy ngàn lụa gấm làm thảm lót đường, quả là bậc hồng nhan họa thủy chốn nhân gian. Nhưng mỹ nhân băng lạnh tựa đá, một thân vô tình cùng kiêu ngạo, không để lấy một người vào trong mắt hay phải chăng lòng nàng đã có ai?

Vương gia Thiên Hà Quốc, oai hùng oanh liệt, anh tuấn tiêu sái, một thân hùng dũng xông pha trận mạc mang về vô số chiến công hiển hách. Đáng tiếc, người lại là một Vương gia phong lưu đa tình, chưa một bóng hồng nào leo lên được ngôi vị Vương Phi, thế nhưng người đã cùng kẻ chăn kẻ gỏi một đêm với người thì nhiều không nhớ rõ mặt. Người qua đường chỉ là kẻ qua đường, sao có thể lưu lại trong tim vị Vương gia phong lưu lãnh khốc kia?

Vào một đêm hội khai hạ của Xuyên Phong Quốc, đường phố tấp nập người qua, đông vui náo nhiệt. Vị Vương gia ham vui nọ lại một chân đặt đến Xuyên Phong Quốc chơi đùa mấy hôm. Bên bờ sông Giang sáng bùng dưới ánh sáng lung linh của đèn lồng, nàng gặp chàng. Một đêm hè ngày ấy, mỗi tình duyên oan nghiệt cũng theo chiếc bánh răng định mệnh mà quay, mang theo hai con người, hai trái tim, hòa cùng nhịp đập nhưng tơ hồng ngày ấy, có hay không chính là Nguyệt Lão trên người?

Năm Xuyên Phong Quốc đời thứ mười tám, chiến tranh bùng nổ. Xích mích giữa Xuyên Phong Quốc và Thiên Hà Quốc vốn đã ảm i từ lâu, giống như một ngọn lửa nhỏ nhoi trong đêm tối, bị trỗi lại bằng những khuôn mặt tươi cười giả tạo rồi một ngày bị hắt dầu lên, ngọn lửa nhỏ kia bùng lên, lớn mạnh, dữ dội hơn bao giờ hết. Chiến tranh xảy đến, dân chúng làm sao yên bình. Thân là con gái võ tướng, nàng – Lam Mẫu Đơn – không chịu ở nhà ngoan ngoãn như những tiểu thư khác, một tay kiếm, một tay khiên thân chính ra trận. Trên ghế rồng, một nam nhân người khoác long bào lười biếng tựa ghế. Nhếch môi nhìn nữ tử phía dưới, trong mắt trào lên một tia d.ã.m loạn.

- Lam tiểu thư thân là nữ tử, sao không ở nhà mà đòi xuất thân trận mạc làm gì? Trẫm chưa từng nghe việc nữ nhi đánh giặc, Lam tiểu thư nhìn yêu điệu thực nữ thế này, sao có thể xuất trận được?

Lam Mẫu Đơn không ngẩng mặt, trong lòng ngàn vạn lần phỉ nhổ tên cậu tặc mang danh Hoàng đế trên kia. Cả ngày đắm chìm trong phong hoa tuyết nguyệt, hẳn có nghĩ đến dân chúng ngoài kia đang chịu khổ thế nào, đang gào khóc kêu đòi thiên tử của mình thế nào? Vậy mà hán ngồi đây, tay trái một người, tay phải một người, hầu hạ trên dưới, còn có tư cách nói những câu đó? Một tiếng “trẫm” còn chưa đáng.

- Kính thưa Thiên tử, thần là con nhà võ, xưa nay không thể nước nhà có giặc mà không lo bảo vệ. Xin cho thần ra trận, thần nguyện một lòng muốn vì nước xả thân.

Hoàng đế thấy vậy thì bĩu môi khinh khỉnh. Làm nữ nhân của hán yên vui chốn hậu cung không làm, muốn ra trận? Được vậy đi đi, tâu với hán làm gì? Thật một óc. Quay mặt sang bên cạnh vuốt ve một phi tần kẻ tay, hán phát tay. Một tiếng ân chuẩn vang lên khắp đại điện rộng lớn đang vắng lặng.

Lam Mẫu Đơn đi ra khỏi cổng, tay rút từ trong túi ra một miếng ngọc bội. Dưới ánh nắng mặt trời, ánh sáng phát ra từ miếng ngọc bội xanh lam như lấp lánh. Vuốt ve từng nét hoa văn in trên đó, Mẫu Đơn bặm môi. Gió khẽ thổi làm tung bay tà váy.

“Ngạn Lâm, chờ ta. Việc đã đến nước này, hoặc là ta chết, hoặc là chàng chết. Kiếp này... là ta nợ chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn, Xin Đừng Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Phương trời kia, có một nam tử cười trên lưng ngựa, tay nắm chặt yên cương, ánh mắt vô cảm ngược nhìn trời cao. Bầu trời xanh vời vời với những đám mây lười biếng thả mình trôi. Gió khẽ thổi bay vạt áo, mái tóc đen dài của nam tử nọ cũng nhẹ nhẹ mà chơi đùa cùng làn gió. Một khí chất oai hùng, anh đứng bao trùm lên cả người.

Một kẻ hình như là quân lính chạy đến quỳ xuống, tay nâng lên miếng ngọc:

- Vương gia, người làm roi.

Ngân Lâm nhìn miếng ngọc trong tay người kia, khóe mắt lóe lên tia phức tạp. Hơi mỉm cười, hắn quay đầu đi, phát tay, dứt khoát nói:

- Ném nó đi.

Tên lính có chút ngạc nhiên. Không phải ngày thường Vương gia yêu quý vật này lắm sao? Đến một bước không rời mà, sao đột nhiên lại bảo ném đi? Nhưng không dám mở miệng hỏi, tên lính tần ngần một lúc rồi cũng quay người đi.

Môi bạc vẫn mím chặt, trong đáy mắt có một chút khổ đau ánh lên.

“Mẫu Đơn, chúng ta gặp nhau vốn là sai lầm.”

Sau lưng hắn là năm mươi vạn kỵ binh sẵn sàng đợi lệnh, bắt đầu mở ra cuộc chiến tranh tàn khốc giữa hai quốc gia lớn mạnh. Kẻ nào thắng, kẻ đó là bá chủ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn, Xin Đừng Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Một bãi đất rộng lớn dưới chân thành Tây Nương – ngôi thành nằm ở phía Tây Xuyên Phong Quốc- năm mươi vạn quân Thiên Hà Quốc do Vương Gia Ngân Lâm chỉ huy tiến đánh Xuyên Phong Quốc. Nơi đất cằn cỗi lạnh này lại trở thành nơi bắt đầu cho cuộc chiến tranh giữa hai quốc gia. Tây Nương thành có một con sông dài chảy quanh mang tên sông Miên, dòng sông cuộn cuộn chảy, không một chút nào yên ả. Xa xa là cánh rừng rộng lớn đầy cây cao vút, vươn lên trời như những cây nến lớn. Giờ là mùa đông nên cảnh lá đã sớm rụng, lộ ra đám cành gầy guộc trơ trọi giữa đất trời.

Đứng dưới chân thành, một tay chỉ huy cả đạo quân, Lâm Ngân ngẩng đầu nhìn người con gái phía trên tường thành. Mái tóc dài nhẹ bay trong gió đông, thân mang áo giáp dầy dặn khác thường. Một hình ảnh mạnh mẽ, bất khuất khác hẳn với Mẫu Đơn nơi khuê các. Ánh mắt nàng nhìn hắn, lạnh nhạt, thẳng băng, đầy kiên cường. Tim hắn nhói lên một cái. Mẫu Đơn, sao cứ nhất thiết phải là nàng? Tại sao nàng cứ một mực cứng đầu cứng cổ đối đầu với hắn? Ngoan ngoãn làm một tiểu thư ngoan hiền trong phủ không phải tốt hơn sao? Ôi, hắn làm sao thế này? Vốn đã nói dứt khoát vứt bỏ tình cảm kia rồi mà. Đây là chuyện công, không được dính dáng đến tình cảm riêng tư vào đây.

“Mẫu Đơn, nơi chiến trường, ta và nàng chính là kẻ thù. Ta sẽ không nương tay, dù là nàng đi chăng nữa” Ngân Lâm tự nhủ.

Mẫu Đơn đứng trên thành cao nhìn người nam tử phía dưới, trong lòng có một chút dao động. Nhưng chẳng mấy lâu sau, nàng đã quyết gạt phắt đi, cố ép bản thân không nghĩ đến nữa. Giờ nàng là Lam Mẫu Đơn, chỉ huy Tây Nương thành, con gái của Đại tướng Quân Lam Phùng, nàng không được mềm lòng.

Ngân Lâm hét lớn:

- Chủ thành nghe đây, nếu như ngoan ngoãn nộp thành, ta cam đoan sẽ không có đổ máu. Hoàng đế các ngươi là hôn quân vô đạo, chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, vợ vét của dân khiến trăm họ khổ sở. Chi bằng nộp thành, đầu hàng dưới trướng Thiên Hà Quốc, các ngươi sẽ được bình yên, cuộc sống ấm no hạnh phúc.

Ngân Lâm quả là một Vương gia giỏi giang, biết đánh trúng tâm lý thần dân trong thành. Tây Nương thành phía trong đã nổi lên một làn sóng xôn xao. Chủ thành còn run rẩy nhìn nàng, ánh mắt khó xử. Mẫu Đơn trong lòng thầm khen ngợi. Nói thật hay, bản thân nàng là dân Xuyên Phong Quốc mà còn

muốn vỗ tay khen ngợi hân, hướng chỉ thần dân Thiên Hà Quốc lại tôn sùng vị Vương gia của mình đến vậy. Nhưng nghĩ thì nghĩ thế, chứ ngoài mặt, Mẫu Đơn vẫn như một lòng trung thành, nghiêm khắc oai mình khiến quân sĩ không dám hể rằng nửa lời. Nàng hét lại:

- Xâm ngôn, dám đứng đó uốn lưỡi tanh bần mà sỉ mắng Hoàng thượng, khác nào sỉ mắng Thiên triều ta. Đứng nhiều lời, quân Thiên Hà Quốc các người mau lui quân, có khi còn bảo toàn tính mạng.

Ngan Lâm cười tự giễu. “Mẫu Đơn, nàng nhất định là muốn đánh sao? Được, vậy Ngan Lâm ta chiều lòng nàng.”

Phất tay áo, một hiệu lệnh vang lên, như thanh thủy xé tan bầu trời tĩnh lặng, lại quyết liệt như ngàn trận phong ba.

- Đánh!

Cả một đoàn quân như vũ bão ào đến, tiếng gào thét vang dậy cả góc trời. Mưa tên xối xả bắn đến. Đứng trên tường thành, Mẫu Đơn lên tiếng chỉ huy, khích lệ quân sĩ. Ánh mắt tinh anh đảo khắp cả đất chiến, bất chợt chạm phải ánh mắt của người nọ. Bốn mắt nhìn nhau nhưng chỉ là im lặng. Không ai nói câu gì, mà có chẳng có nói cũng bị những tiếng ồn xung quanh lấn át. Chồng cự đến tối, Ngan Lâm nhìn bầu trời mà mặt trời đang dần khuất, lên tiếng rút quân, cắm trại ngay dưới chân thành.

Liên mấy ngày sau đó, Ngan Lâm liên tục tấn công thành, không một chút sơ sẩy. Thế nhưng, dưới sức phòng thủ kiên cố cùng lối phản công quyết liệt không kém của Mẫu Đơn, Tây Nương thành vẫn nằm vùng an toàn.

Nhưng hôm trước có kẻ bí mật đổ độc xuống giếng nước làm một phần năm số binh sĩ trong thành vướng dịch bệnh. Mẫu Đơn âu lo nhìn đám binh sĩ, ra lệnh cách li, một phần ra lệnh người ra lên ra khỏi thành tìm thuốc, tuyệt đối không được để lộ tin ra ngoài.

Mẫu Đơn cũng nhìn trời, bố trí canh phòng trên tường thành rồi xuống dưới. Vào phòng, nàng cởi bỏ bộ áo giáp nặng nề, rũ rũ mái tóc. Phó tướng đi vào, lên tiếng:

- Chủ tướng, người định như thế nào? Cứ như thế này không phải cách hay.

- Âm sát Vương gia. – Mẫu Đơn một câu nói làm kinh động người phía sau.

Phó tướng Đinh Thành nghe thế thì giật nảy mình, ra sức can ngăn nàng đừng làm chuyện dại dột. Vương gia thân thù phi phạm, tuy Chủ tướng cũng không kém cỏi nhưng lại nói một câu “âm sát Vương gia” dễ dàng thế, lọt vào giữa doanh trại địch, nguy cơ mất mạng dễ như chơi, làm sao có thể liều lĩnh?

- Câm miệng, việc ta đã nói thì sẽ làm, đừng hòng ngăn ta.

Mẫu Đơn gạt nhẹ, mặc lên người bộ hắc y. Đinh Thành im lặng lui ra. Quen biết Mẫu Đơn từ khi nàng còn nhỏ, hẳn đương nhiên biết tính cách nàng ương bướng, đã muốn làm gì thì có trời cũng không cản được, hẳn can ngăn chỉ là vô ích mà thôi.

Nắm chặt mảnh ngọc bội trong tay, Mẫu Đơn phóng ra khỏi phòng. Thân ảnh nhỏ nhắn như hòa lẫn vào đêm tối.

Bóng người đen thoát ẩn thoát hiện trong màn đêm. Khá là dễ dàng, Mẫu Đơn chẳng mấy chốc mà lên vào được lều trại của Ngan Lâm. Trong lòng nàng dấy lên chút nghi hoặc, không lẽ lại dễ dàng như thế? Không thể, ít nhất phải cần mật một chút chứ? Chẳng lẽ Lâm Ngan lại kiêu ngạo, tự tin đến mức này ư? Nhưng chưa để nàng giải đáp thắc mắc trong đầu, một trọng nam trầm ầm đã lên tiếng:

- Ta biết nàng sẽ đến, Mẫu Đơn.

Từ trong bóng tối, Lâm Ngan bước ra. Mái tóc đen dài buông xuống. Sống mũi thẳng dọc dừa, đôi môi mỏng nhướn lên thành nụ cười nửa miệng, khuôn mặt đẹp trai, ngũ quan tinh tế, là một soái ca trong ngàn soái ca.

Mẫu Đơn nhìn quanh, sau đó dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn kia, nhẹ nhàng nói:

- Ra ngoài đi, ở đây không tiện nói chuyện.

Ngan Lâm bật cười. Mẫu Đơn vẫn là Mẫu Đơn, thú vị thật. Thử hỏi có ai lên vào doanh trại địch rồi nói câu đó với tướng địch không chứ?

- Được.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn, Xin Đừng Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trên núi, ánh trăng rơi qua tàn cây chiếu xuống cả khoảng đất rộng. Mẫu Đơn cười:

- Chàng vẫn theo ta ra đây sao?
- Tại sao lại không?
- Không sợ ta làm gì chàng sao?
- Nàng có thể làm gì? – Ngạn Lâm cười nói.

Mẫu Đơn nhanh như cắt rút từ túi áo ra một con dao găm, lao đến. Ánh mắt không chút kiêng dè sợ sệt. Nàng không thể vì tình riêng mà như thế này mãi, còn biết bao nhiêu các binh sĩ khác, tính mạng họ cũng trông chờ vào tay nàng, nàng không thể.

Ngạn Lâm dễ dàng chụp lại được cổ tay Mẫu Đơn đang lao đến. Hắn vẫn cười, nhưng nụ cười biến thành thê lương đến kì lạ.

- Ngốc, nàng đã bao giờ thắng ta chưa?

Mẫu Đơn bặm môi, định thu tay về thì bị nắm chặt lại.

Nàng ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn thì thấy ánh mắt ôn nhu như nước của người nọ. Hắn nhìn nàng, trong mắt ngập tràn yêu thương cùng trân trọng. Hắn ngàn lần muốn nâng niu nàng như ngọc quý, muốn giữ nàng mãi trong vòng tay hắn. Nhưng thê thảm thay, nàng lại chính là một con gió, một con gió tự do. Giậm hãm nàng một chỗ, nàng làm sao chịu nổi?

- Mẫu Đơn, ta đã nói nàng biết bao lần rồi. Lúc cuối cùng, phải ra tay thật nhanh gọn, không tình cảm, không cảm xúc, như vậy mới có thể thành công. Giống... như thế này này.

Ngạn Lâm cầm tay nàng đâm đến, khiến cho con dao găm Mẫu Đơn chưa buông cảm pháp vào bụng hắn. Mẫu Đơn tròn mắt nhìn hắn, run rẩy giật tay về. Nàng... nàng vừa đâm hắn. Chính đôi tay này đây.

- Ngạn... Lâm...

Ngạn Lâm khó khăn gục xuống, bụng đã đâm máu. Máu trào ra, ướt đầm. Mẫu Đơn hoảng loạn, điên cuồng cố gắng bịt lấy vết thương. Đôi mắt đã chực trào nước. Không, hắn không thể chết được, hắn không được chết. Chính hắn đã hứa sẽ mãi bên cạnh chăm sóc, bảo vệ nàng cơ mà. Nàng điên cuồng gọi tên hắn như một người mù mất đi vật dẫn đường, cuồng loạn tìm kiếm ánh sáng trong bóng tối. Hắn nhìn nàng, cảm lấy bàn tay đang run lấy bầy, cười tươi:

- Sao thế? Đừng khóc, nàng khóc thật xấu.

Từng giọt nước mắt đã tuôn ra, lăn dài trên khuôn mặt kiều diễm. Mẫu Đơn òa lên khóc. Không, nàng không thể đánh mất hắn được, nàng không muốn.

- Trật tự nào. Mẫu Đơn, ta không sao.

Ngạn Lâm khó khăn nhả từng từ. Máu đã chảy nhiều lắm rồi, chắc hắn cũng chẳng sống lâu hơn được nữa, lúc này đã đâm trúng động mạch rồi. Chắc, cũng hay thật. Hắn mệt rồi, hắn mệt mỏi quá rồi. Mẫu Đơn, sống thật tốt. Nếu hắn buông tay tại đây thì nàng sẽ không phải chiến đấu nữa. Hắn chết, để nàng sống. Ha ha, kết quả cũng thật tốt.” Mẫu Đơn, không phải chính tay nàng muốn giết ta sao? Nàng đạt được mục đích rồi mà. Đừng khóc, nhìn nàng khóc ta đau lắm.” Nhưng hắn cũng không cố sức để nói được một câu dài như thế. Nhưng đến cuối cùng, hắn lại muốn hỏi nàng một câu, chỉ một câu thôi:

- Tại sao nhất thiết phải đến đây?

Đúng, tại sao nàng phải đến đây? Tại sao nhất định phải đối đầu với hắn? Tại sao đẩy cả hai đến bước này? Dùng chính đôi tay mình tàn sát chính người mình yêu?

Mẫu Đơn nghe vậy càng khóc lớn hơn. Dòng lệ nóng hổi lăn dài trên má.

- Chàng thật ngốc. Chàng nghĩ ta vui lắm khi làm như này sao? Chàng có biết cảm giác ở lại phía sau ngày ngày giờ giờ mong ngóng người mình yêu thương khổ sở đến mức nào không? Cứ luôn tự hỏi nếu như chàng một đi không bao giờ trở lại với ta nữa thì sao? Khi ta mất chàng mãi thì ta phải làm thế nào? Chàng có hiểu không? Mới nghĩ đến thôi, ta đã sợ lắm. Ta phải tận mắt nhìn thấy chàng thì tâm mới yên. Ta thà phải đối đầu với chàng rồi tự kết liễu mình để chàng sống yên ổn còn hơn ở nơi khuê phòng mà tâm mù mịt không biết chàng sống chết ra sao. Nhưng đến nước này, ta lại nhận ra tính mạng của ta không thể một đao kết liễu là xong. Ta còn biết bao quân sĩ dưới quyền. Tính mạng họ, niềm yêu thương của vợ con họ cũng nằm hết ở đây, ta biết làm sao? Ta biết rằng nếu một ngày nếu họ chết đi, vợ con họ, những người yêu thương họ sẽ giống ta, sẽ đau khổ như khi ta mất chàng. Ta làm sao có thể nhẫn tâm thế? Ngạn Lâm, Ngạn Lâm, ta nợ chàng, cả đời cả kiếp này ta nợ chàng.

Ngạn Lâm nghe vậy thì sững sờ. Cô gái bé nhỏ của hắn... đã trưởng thành thật rồi, biết suy nghĩ cho người khác rồi. Bất chợt, một con đau dữ dội kéo đến. Ngạn Lâm nhúm mày. Ha, đến rồi, Mẫu Đơn, xin lỗi, ta đành thất hứa với nàng thôi. Hắn cố gượng cười, dùng chút sức cuối kéo nàng lại, khẽ nói:

- Mẫu Đơn... Ta... yêu nàng.

Nói xong, hấn gục đi, mãi mãi không bao giờ tỉnh lại. Mẫu Đơn nước mắt nhoe nhoẹt, ôm lấy thân thể còn sót lại chút hơi ấm của hấn, dùng bàn tay đầy máu của mình cố gạt đi mấy sợi tóc trên mặt hấn. Nàng lay mạnh hấn:

- Ngạn Lâm, Ngạn Lâm, tỉnh lại. Chàng không đùa được đâu, cuộc chiến còn chưa kết thúc. Ngạn Lâm, Ngạn Lâm... Tỉnh lại đi. Chàng có có nghe ta nói không?

Tiếng nàng lạc dần đi giữa rừng núi. Mẫu Đơn gục trên người hấn, khóc nức lên. Ngạn Lâm, chàng nhất định phải chờ ta.

.....

Vương gia Thiên Hà Quốc, cũng là chủ soái trong trận chiến này đột nhiên bị ám sát, chiến thắng đương nhiên nghiêng về bên Xuyên Phong Quốc.

Ngày mùng mười tháng mười hai năm Xuyên Phong Quốc thứ mười tám, cuộc chiến giữa hai nước kết thúc, Thiên Hà Quốc là nước bại trận phải nộp cho Xuyên Phong Quốc một khoản chiến phí. Nhưng Xuyên Phong Quốc lại xảy ra chuyện. Ngày hai mươi tháng mười hai, tiểu thư Lam Mẫu Đơn của Lam phủ, người mang chiến thắng huy hoàng trở về liền trèo lên tường thành một tiếng hét lớn phơi bày hết tội trạng của Hoàng Đế Xuyên Phong Quốc rồi chạy trốn đến sông Miên nơi thành Tây Nương.

Dòng sông cuộn mình cuộn cuộn chảy. Từng dòng nước đục ngầu. Bờ sông nổi lên một trận gió lớn. Đứng trên cao nhìn xuống từng bọt nước đang đập vào vách đá, Mẫu Đơn khẽ cười. Gió đông. Thật lạnh. Mái tóc dài đen óng tung bay cùng tà váy lụa. Từng đợt kí ức lại dữ dội trào về...

...

Đêm thu, lá vàng rơi đầy đất. Gió thu se se lạnh khẽ cuốn mấy chiếc lá kho lia cành. Ở trên đài cao, Mẫu Đơn vắt vẻo ngồi trên lan can gỗ, ngâm nga một khúc ca vui vẻ. Bên cạnh nàng, Ngạn Lâm nhìn nàng cười tươi. Nụ cười rạng rỡ, ấm áp như tia mặt trời giữa trời đông lạnh. Chàng cúi đầu trong túi ra hai miếng ngọc bội, đưa cho nàng một miếng, còn giữ lại mình một miếng. Ánh trăng xuyên qua mảnh ngọc, rọi lên thứ ánh sáng huyền ảo. Ngạn Lâm giờ miếng ngọc lên, tựa đầu vào nàng mà nói:

- Mẫu Đơn, đây là tín vật của chúng ta. Tin ta, ta sẽ luôn bên nàng, bảo vệ nàng, yêu thương nàng, chăm sóc nàng.

Mẫu Đơn im lặng. Một lúc sau, nàng mới ngẩng lên hỏi:

- Mãi mãi?

-Ừ, suốt đời suốt kiếp. Đến khi ta chết.

- Không chịu, chàng không được chết trước ta.

-Ừ, ta theo ý nàng.

Ngạn Lâm nhắm hờ mắt, tựa đầu lên vai Mẫu Đơn nói. Giọng nói nhẹ nhàng áp áp, ôn nhu chưa ngàn vạn yêu chiều.

.....

Ngày ấy, Ngạn Lâm ôm nàng thật ấm.

Ngày ấy, Ngạn Lâm tươi cười thật dịu dàng.

Ngày ấy, Ngạn Lâm yêu thương chiều chuộng nàng.

Ngày ấy, giờ mãi mãi chỉ còn là quá khứ.

Một giọt nước mắt nóng hổi trào ra từ khóe mắt.

“Ngạn Lâm, chàng có hay chàng ta đang nhớ chàng lắm, nhớ đến thất hết cả tim. Cứ mỗi khi hình ảnh chàng hiện lên tâm trí thì lục phủ ngũ tạng như muốn đảo lộn. Ngạn Lâm, Ngạn Lâm, chàng vẫn chưa nghe ta nói lời yêu chàng mà. Tại sao lại rời bỏ ta sớm như thế? Ngạn Lâm, chàng là kẻ dối trá, ta không tin chàng nữa. Ngạn Lâm, ta yêu chàng mà.”

Nắm chặt mảnh ngọc bội trong tay, Mẫu Đơn cười chua chát.” Ngạn Lâm, chàng vẫn chờ ta đúng không? Bên kia thế giới, chàng vẫn ngắm theo bóng hình ta đúng không? Vậy, chờ ta, rất nhanh thôi, ta sẽ đến bên chàng đây. Chúng ta, sẽ mãi mãi bên nhau. Đúng không?”

Nhắm nghiền mắt, Mẫu Đơn tự thả mình xuống dòng nước đang xáy xiết. Nước tràn vào mũi, vào miệng. Lồng ngực bị ép như muốn nổ tung. Mẫu Đơn cười, cười hạnh phúc. Nàng nhìn thấy, người nàng yêu thương đang dang rộng vòng tay đón nàng vào lòng. Một phận hồng nhan... kết thúc...

.....

Mãi về sau, Tây Nương thành tương truyền rằng khi tìm thấy xác của Mẫu Đơn thì thấy thần sắc nàng vẫn còn xinh đẹp tuy đã ngâm nước hơn mười ngày, trong tay nàng còn nắm chặt một mảnh ngọc bội không buông. Năm Xuyên Phong Quốc thứ mười tám, đại loạn xảy ra, khởi nghĩa khắp nơi hồng lật đổ vương triều đương nhiệm. Thế nhưng, có một truyền thuyết rằng phía bờ sông Miên và cánh rừng bên cạnh thì không bao giờ vấy máu một ai. Sáu

tận sâu trong rừng còn có hai ngôi mộ thật lớn, bên cạnh là một tán cây cổ thụ cao thật cao xòe tán che chở hai ngôi mộ kia. Trên một bia viết: “Ngân Lâm”, một bia viết:” Mẫu Đơn.”, dù cho sét đánh hay mưa gió bão bùng, hai bia mộ ấy vẫn không một chút xây xước....

Vốn sinh ra không thể bên nhau

Vậy khi chết đi ta nguyện cùng nàng tương hợp.

[Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn, Xin Đừng Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.